

Beck vyhodil Rubikovu kostku výš do vzduchu tak, aby se pěkně otočila. „V našich kruzích je přece matematika cool.“

„O to nejde. Ale pro tebe je to zřejmě snadné.“ Carter se posadila na postel. „Zdá se, že ty nemáš problém mluvit s lidmi. Přála bych si vejít do místnosti a vědět, co říct cizím lidem. Ale bez připraveného scénáře a nástrojů na střihání videí je ze mě trapná blábolící troska.“ Sledovala, jak Rubikova kostka létá nahoru a dolů. „Myslela jsem, že v místnosti to bude jiné. Že uslyším Fitzyho hlas, jak říká, abychom unikli, a bum! Stane se ze mě úplně nový člověk, sebevědomý a chytrý a se vším, co předstírám online. Ale v kole nástrah jsem byla marná.“

„Nebyla jsi marná.“ Beck přestal pohazovat Rubikovou kostkou.

Jako kdyby zlomil kletbu. Carter se objala pažemi a stulila se do klubička. „Až lidi uvidí, jaká jsem doopravdy, budou tak zklamaní. Neměla jsem sem chodit.“

Beck se s ní snažil soucítit, ale nikdy nechtěl skrývat to, kým je. Ve třech letech odmítl nosit šatičky, v pěti si začal říkat Beck, a nikoho z jeho rodiny nepřekvapilo, když oznámil, že je kluk. Pár tet a strýců prohlásilo, že to tak úplně „nechápu“, ale pořád ho svým způsobem podporovali.

Samozřejmě, někteří lidé si mysleli, že jeho osobnost je trochu *moc*, ale ať si hateři trhnou. Narodil se jako optimista, a pokud to pesimisti chtějí kritizovat, tak ať. Kdyby dostal alespoň maličkou šanci – a nekonečnou zásobu kočičích videí a Skittles – byl si jistý, že by si je nakonec získal.

Mátlo ho, kolik lidí dokáže chodit po světě a předstírat, že jsou někdo jiný než jejich vlastní úžasné já. A on tady mluvil s *Carter Kellyovou*. Jedním z nejúžasnějších lidí – dobře, avatarů – které na internetu sledoval.

„Moje sestřenice má taky kanál na Doméně. KaPowPow?“

„Jo, viděla jsem její věci. Ona mluví o vši té technologii v pořadu, že? Je fakt dobrá.“

„Ano, to je. Ale ona mi říkala, že její osobnost influencerky jí někdy připadá jako kostým. Dává jí sebejistotu, ale není to doopravdy ona. Trochu jako ty a tvůj avatar. Zkusila jsi předstírat, že jsi za tím filtrem, když kamery běží?“

„To není tak jednoduché. Dneska jako by na mě v hlavě řvaly dva hlasy. Jeden mi říkal, abych se soustředila na hádanky a nestarala se o nic jiného. Druhý kritizoval všechno, co jsem udělala. Připomínal mi, že mě natáčí. Mistři hádanek to uvidí. Budou se dívat – a soudit. A teď mám obavy, že všichni budou očekávat, že se ujmu role vůdce, ale já se Sierrou soupeřit nemůžu!“

Beck začal otáčet barevné kostičky. „A chceš se Sierrou vůbec soupeřit?“

„Aby se mnou jednala stejně jako s Elijahem? Ne, děkuju.“

„Dobře, to chápu. Ale kdyby tu nebyla Sierra, chtěla bys být vůdce?“

„Všichni očekávají –“

„Zapomeň na to, co všichni očekávají. Co chceš ty?“

Carter si dramaticky povzdechla. „Abych se vůbec nikdy neúčastnila konkurzu do tohoto pořadu.“

Beckovi se povedlo poskládat červenou stranu na kostce, ale ostatní strany nedokázal dokončit, aniž by pokazil to, co zatím složil. „Co kdybychom začali tím, co opravdu můžeme dokázat, a k cestování v čase se pracovali postupně?“

„Skvělý nápad. Já bych začala tím, aby mě nezavraždili ve spánku.“ Carter se posadila. Její dokonalé kudrlinky začínaly krepátět. „A také tím, aby na mě neječeli výkonní producenti.“

„Těm se dá snadno vyhnout.“

Carter se jízlivě usmála. „To si jenom myslíš. Ukaž.“ Sebrala mu Rubikovu kostku z rukou. „Existují na to triky.“ O pár zakroucení později byla kostka složená.

„Coože!?“ Beck si vzal kostku zpátky a prohlížel si všech šest stran. „To bylo neuvěřitelné. A ty si myslíš, že nejsi cool?“